

נבחר . פעם נוספת, לתפקיד נשיא התאחדות בתי-המלון בארץ, יקותיאל פרימן (59), שגולד בפודולסק, למד ב- אוניברסיטת ברלין, היה חבר הנהלת תנועת החלוץ והבונים בגרמניה, עלה לארץ ב-1940, עבד בקיבוץ, היה מלצר בבית-קפה בחיפה וחבר הוועד הפועל של ה-מיפלגה הפרוגרסיבית, הפך ב-1942 ליצחק, עסק ברכש וב-1947 עבר לעסקי מלונאות כאשר קנה את מלון קטה 17 על שפת ימה של תל-אביב, הקים מאו אימפריה של בתי-מלון ובתי-החרושת, עסק בחיפושי נפט, הרחיב את עסקיו לארצות רבות בעולם, נחשב לאחד מעשירי ישראל.

נחוג . בחיפה, יום-הולדתה ה-29 של מלכת היופי הישראלית לשעבר רותית רינת, שזכתה בזמנו גם בתואר סגנית מיס עולם, רונית, הנשואה לרופא ואם לשלושה, מתגוררת בלוס אנג'לס שם גם הופיעה כדוגמנית, הפכה לאשת-עסקים, מוכרת ליטוגרפיות של ציירי ישראלים.

נחוג . יום-הולדתו ה-70 של ראש עיריית טבריה משה צחר שנולד ב-רוסיה, למד בחדר ובישיבה, עסק בהוראה והיה פעיל בתנועה ציונית-סוציאליסטית.

ראש עירייה צחר ונסיכת ים-תבנית בחור ישיבה, חקלאי ופועל בניין

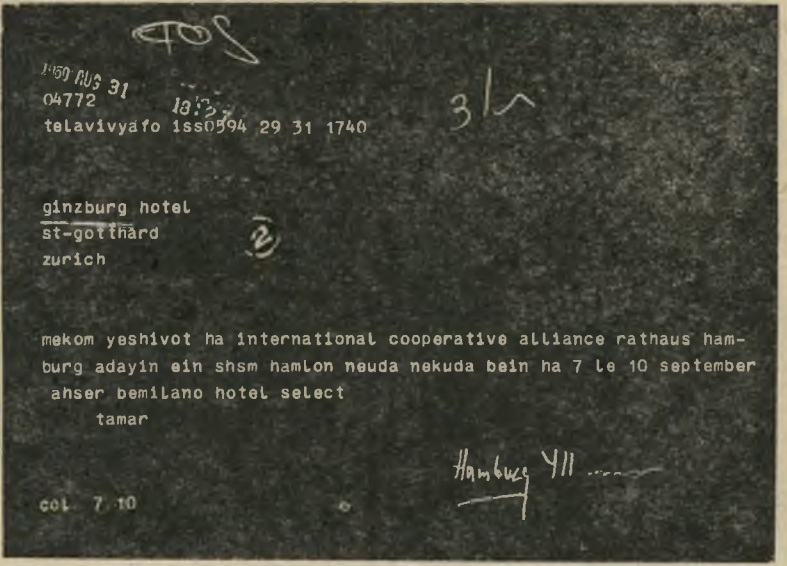
עלה לארץ ב-1926, היה חקלאי ופועל בניין, כיהן בשנים 1930-1948 כמוזכר מועצת פועלי טבריה ומ-1948 עד 1949 היה סגן ראש עיריית טבריה, מ-1950 ראש העירייה.

פרש . אחרי 38 שנות שירות בנוטרות ובמיסטרות-ישראל, מי שנחשב לאחד מ-ווחיקי השוטרים במרחב דן, מפקח יהודה שדר, שעלה לארץ בגיל 16 מפולין ב-1932, עבד כפועל בניין, גויס ב-1932 לנוטרות על-ידי מי שהפך למפקח-הראשון של המיסטרות יחזקאל סהר (סחי-רוב), תחילה שירת בגדוד נוטרי הרכבת ששמרו על מסילת הברזל בקו חיפה-תל-אביב בפקודו של יוסף רוכל (אבידר) שהיה לאחר מכן אלוף בצה"ל ושגריר ישראל בברית-המועצות. אחרי שירות ב-נמל התעופה לוד ובמישמר החופים, מונה לסמל אחראי על שלוש תחנות מישמר בין הרצליה לתחנת החשמל ברידינג. בין פיקודיו שירת איסר הלפרין, שתתפרסם לאחר שנים כ-איסר הקטן הממונה על שירות הביטחון של מדינת-ישראל. ב-המלצת שדר הועלה או איסר לדרגת רב-טוראי. באותה תקופת שירות ב-1941 היתה התקרית בין איסר הלפרין לבין מפקד היחידה הקצין הבריטי קפטן מילין: הקצין בירד תקרית בין איסר לבין נהג אג"ד מידידיו של הבריטי. במהלך הבידור כינה הקצין את הלפרין "בגדאי ג'ון" (יהודי מזהם). איסר תקע לו אגרוף בפרצוף. כל הנסיגות והלחץ מצד מוסדות הישוב שרצו לחסל את התקרית ולחצו על הלי-פרין להתנצל, נידחו על-ידי ואיסר נאלץ להתפטר מן השירות במישרת. הוא עבר לשירות הידיעות של ההגנה (ש"י), עלה בסולם הפיקוד עד למינויו לממונה על שירות הביטחון, שדר המשיך בשירות ב-מישרתה וכשקמה המדינה היה אחד מ-שומרי ראשו הראשונים של דוד בן-גוריון.

נפטר . בגיל 49 רבקה ברית תקווה בת כפר מלל, מי שהיתה החייבת לת הישראלית הראשונה שהתגיסה ל-צבא הבריטי ואשתו של אל"מ (מיל), מונדק ברייתקווה.

נס במחילאנו

מדוע הורה מזכ"ל חברת העובדים לשלם לאמרגן אמנותי קומיסיון על מכירת מיפעל

החזמנה לפגישה במילאנו כנס פועלים במלון סלקט

אולם בעוד חברת-העובדים ומוזכרה נחז פון לשלם, אברהם ליבר עצמו לא נחפז לשלם תמורת שירות שלא עשה וביתי המישפט, בפסק-הדין שלו, הצדיק אותו לחלוטין. השופטת אבנור קבעה במפורש, כי לא היה כל הסכם לשלם לגינזבורג דמי-תיווך, שכן גם את האופציה ביקש עבור עצמו, ולא ביקש אישור כמתווך. הוא סיפל במכירת המיפעל כעורה לידידו ליבר, ולא כמתווך. גינזבורג אינו מתווך אלא אמרגן, ולא מגיעה לו עמלת-תיווך. לבסוף העירה השופטת, כי אינה מבינה כיצד ניתן לקבוע דמי-תיווך על מכירת מיפעל שהתמורה לו היתה 20 אלף לירות בלבד, והעיקר: הסתבר כי המיפעל נמכר כתוצאה מן הקשר שנוצר בין ליבר ל-גינזבורג, כך שגינזבורג לא היה מעורב כלל בקשר זה ולכן לא מגיעה לו כל עמלה. אברהם ליבר הוא אדם השומר על כספו. כאשר אינו צריך לשלם דמי-תיווך, הוא מסרב לשלם, ולא נרתע מדיון מישפטי על כך. אשר ידלין הוא אישיות ציבורית, ש-עליה לשמור על כספי חברי ההסתדרות. הוא קיים פגישות מיסטריות במילאנו עם גינזבורג, אנס את המשביר-למעשייה לשלם דמי-תיווך שלדעתם לא היו צריכים לשלם. האם יש הסבר כלשהו להתנהגות תמוהה זו של אשר ידלין?

אביב, עלה בידו במילאנו. השניים נפגשו, חזרו לישראל, וכעבור זמן-מה התחדשו המגעים מכיוון שונה לגמרי: ליבר מצא דרך ישירה אל בנימין גיבלי, מנכ"ל חטיבת-התעשייה של המשביר, וגיבלי רכש את המיפעל כולו ב-20 אלף לירות!

התנהגות תמוהה

גינזבורג בא להמשיך, ביקש קר מיסיון, אולם הללו סירבו לשלם לו. אותם לא עניינו הפגישות שלו עם ידלין במילאנו. לא עניין אותם גם כי הוא הציע לידידו הטוב ידלין את המיפעל. הם טענו, כי יכול להיות שהאופציה הציעה ידלין את ה-עיסקה, אבל הם, מצידם קנו את המיפעל כתוצאה מקשר שנוצר ישירות בין ליבר ל-גיבלי, ולכן לא ישלמו. לא נעים. שוב פנה גינזבורג לידלין ו-הפעם, בלי פגישה במילאנו, עלה בידו לשכנע את ידלין, זה לחץ על המשביר-מעשייה, אילץ אותם לשלם לגינזבורג קומיסיון של 12 אלף לירות. הדבר קומם את אנשי המשביר, אבל הם שתקו — וישלמו. כפי שקבעה השופטת: "גם בין האנשים שטיפלו בקניית המיפעל היתה מחלוקת, אם יש או אין לשלם דמי-תיווך".

כ אשר נגיש האמרגן קלמן גינזבורג אל ידידו הטוב אברהם ליבר, היה בטוח כי ייצא מן הפגישה כשברשותו כמה אלפי לירות מרשרשות. אחרי הכל, הוא הרי הפגיש את ליבר, בעל בית-החרושת לשוקולד הידוע בעל אותו שם. עם מוזכר חברת-העובדים אשר ידלין ואנשיה, הביא בכך לרכישת המיפעל של ליבר לציפויי-נייר לשוקולד על-ידי חברת העובדים. עובדה היא כי אשר ידלין הכריח את החברה ההסתדרותית שקנתה את המפעל, מוצרי-נייר המחשיר, לשלם לגינזבורג עמלה רצינית כדמי-תיווך. ואם צד אחד משלם, למה לא ישלם השני? כשיצא גינזבורג מאצל ליבר, היו פניו סמוקות, והוא מיהר אל עורך-הדין שלו, הורה לו להגיש תביעה נגד ליבר ושור תפיו, על העמלה המגיעה לו. לפני ימים אחדים נתנה השופטת המחויית בתל-אביב חנה אבנור פסק-דין, המהווה סטירת-לחי מוחצת לתביעתו של גינזבורג, ומעלה שאלות נוקבות לגבי חלקו של מוזכר

אמרגן גינזבורג שחר ראוי?

חברת-העובדים לשעבר, אשר ידלין, בכל הפרשה. שכן, מבין שורותיו של פסק הדין עולה, כי חברת-העובדים נחפזה לשלם לגינזבורג בורג קומיסיון, שגם גובהו תמוה: 12 אלף לירות עמלה על מכירה של מיפעל פרו-בלמטה, שתמורתו קיבל ליבר רק 20 אלף לירות!

הידיד עשה טובה

למן גינזבורג הוא מותיקי האמרי-גנים בישראל, עוסק במקצועו זה למעלה מ-50 שנה. אשר ידלין הוא כיום מנכ"ל קופת-חולים ובשנת 1969, אז אירעה הפרשה, שימש כמוזכרה הכל-יכול של חברת ה-עובדים. הגיבור השלישי בפרשה הוא בנימין גיבלי, גיבור עסקי-הביש בקהיר ומי שהיה ועודנו מנכ"ל חטיבת-התעשייה של המשביר ומיפעל שמן. הגיבור האחרון הוא אברהם ליבר, מי חלוצי תעשיית השוקולד בישראל, ש-מיפעלו נמכרו לקונצרן ע"ח. גינזבורג היה ידידו ומבאי-ביתם של ליבר ושותפיו במיפעל ציפויי-נייר ל-שוקולד. בשנת 1969 שקע המיפעל בקשיים כספיים וניהוליים, ובעליו החליט למכרו. ליבר פנה לגינזבורג בבקשה כי ינצל את קשריו וימצא קונה למיפעל, ונתן לו אופ-ציה למשך כמה חודשים. גינזבורג ניסה להציע את המיפעל ל-כמה תעשיינים, אך לשווא. איש לא היה מעוניין לקנות מיפעל כושל כזה. לבסוף פנה אל ידידו הטוב אשר ידלין. ידלין החליט לעשות טובה לחבר, לבדוק את ההצעה. צוות כלכלניו, בראשות אהוד שילר, ביקר קודר ופועלים במיפעל, הגיש דין-וחשבון קומיסיון ושלילי. בנייתם פג תוקף האופציה שקיבל גינזבורג, אך זה לא הרתיעו מלהמשיך לחוץ על ידלין, במהלך הפגישות בין כלכלני חברת העובדים לקבוצת ליבר התברר, כי אם אכן המיפעל ייקנה, תקנה אותו חברת העובדים בשלמותו. אולם הצדדים לא הצליחו למצוא שפה משותפת, וזראה היה כי הכל עולה על שירטון. כאן החל גינזבורג פועל שוב. הוא גילה, כנראה, כי מה שלא ניתן לעשות בישראל, ניתן לע-שות בחו"ל. בספטמבר 1969 טרח גינזבורג נמרצות לארגן פגישה בינו לבין ידלין במילאנו, טס לשם במיוחד מלונדון. וראה זה פלא: מה שלא הצליח גינזבורג לעשות בתל-